ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 995/DS/2014, JID 42604/2014/KUUK/Hyk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2016, č. j. 75 A 5/2014 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, ze dne 11. 9. 2013, č. j. OSC/78833/2013/Koh, sp. zn. OSC/Rp-966/35713/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 14. 4. 2013 v 10.58 hodin, v katastru obce Dobkovice, na silnici č. I/62, řídil motorové vozidlo zn. Porsche, RZ X, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR

Děčín naměřena rychlost jízdy 159 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 % mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 154 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec o 64 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Krajský soud se nejprve zabýval procesní námitkou absence řádného zastoupení v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Obdobnou procesní situací se již soudy opakovaně zabývaly, a to přímo ve vztahu ke zmocněnci R. K., který při svém zastupování používá obdobnou taktiku (viz rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 - 31).

[4] Soud neměl žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel byl zastoupen R. K. a s ohledem na aktivní vystupování této osoby v řízení neměl takové pochybnosti ani správní orgán prvního stupně. Vyžádání si originálu plné moci, která je jen dokladem dohody o zastupování, proto nebylo nutné. Platnost dohody o zastupování, která měla být vázána na zaslání originálu plné moci, je účelovou procesní konstrukcí, která neodpovídala průběhu správního řízení. Vzhledem k výše uvedenému shledal nedůvodnou i námitka směřující proti doručování rozhodnutí stěžovateli, resp. jeho zmocněnci. Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 4. 2014 (fikcí doručení), tj. před uplynutím roční prekluzivní lhůty, která by uběhla až dne 14. 4. 2014.

[5] Dále se soud zabýval tím, zda správní orgány řádně zjistily skutkový stav s ohledem na důkaz (odborný posudek), který stěžovatel uplatnil až v řízení před soudem. Konstatoval, že dokazování před soudem se zásadně omezuje na prověření, zda skutkové závěry učiněné ve správním řízení obstojí.

[6] Z důkazů provedených před soudem bylo zjištěno, že osoba zpracovávající posudek – P. Š. - není soudním znalcem, ale toliko živnostníkem. Jeho posudek soud považoval za odborné vyjádření. Proti tomuto odbornému vyjádření stálo krajským soudem opatřené vyjádření ze dne 23. 3. 2016 společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s., které byly soudem poskytnuty podklady, ze kterých vycházely jak správní orgány, tak P. Š. (zpracovatel odborného posudku). Z obsahu vyjádření, ve kterém bylo podrobně popsáno fungování laserového rychloměru obecně i ve vztahu k danému případu, je nepochybné, že ke změření rychlosti automobilu došlo. Pomyslná kružnice o průměru 50,7 cm, což je plocha, na kterou dopadají laserové paprsky ve vzdálenosti 169 metrů, automobil zasahuje, a to i přesto, že záměrný kříž měřícího zařízení není situován celý přesně na vozidle. Dále bylo poukázáno na to, že na snímku žádné jiné vozidlo není a rychloměr sám žádnou rychlost nevygeneruje. Vozidlo bylo změřeno správně a vyhodnocená rychlost odpovídá skutečné rychlosti vozidla na fotodokumentaci. Ve věci nebylo třeba činit další dokazování, např. výslechem zasahujících policistů, neboť stěžovateli se dosavadní skutkový stav nepodařilo zpochybnit.

[7] Námitku neurčitě vymezeného místa skutku v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatel uplatnil až pří ústním jednání dne 25. 4. 2016, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby a soud k ní proto nemohl přihlížet.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil (popř. vůbec nehodnotil) provedené důkazy. Odmítl provést důkaz, kterým by stěžovatel prokázal pravdivost svého žalobního tvrzení, že správní orgán nesprávně hodnotil listinu, na které je obsažen výstup z rychloměru. Krajský soud na místo toho provedl z vlastní iniciativy důkaz, který svědčí ve prospěch správnosti měření.

[10] Nesprávně soud posoudil hodnocení listiny obsažené ve spisu. Předloží-li stěžovatel důkaz o nesprávnosti měření, nemůže soud tento důkaz neprovést a namísto něj zajistil důkaz opaku, se kterým se spokojí. Neexistuje důkaz, který by bylo možné označit za „krále důkazů“, tj. důkaz, který by nemohl být zpochybněn. Krajský soud nemohl vyhodnotit měření jako správné, provedl-li jen důkazy, které se vyslovují pro závěr o jeho správnosti. Svým vlastním postupem naopak prokázal, že rozhodnutí žalovaného nebylo dostatečně důkazně podloženo.

[11] Krajský soud pochybil, když se odmítl věnovat námitce, dle které je výrok správního rozhodnutí nepřezkoumatelný pro nedostatek specifikace místa protiprávního jednání. Právě v případech vad správního rozhodnutí podřaditelných zrušujícímu důvodu dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je soud oprávněn dispoziční zásadu prolomit a zrušit napadené správního rozhodnutí z tohoto důvodu i bez návrhu.

[12] Je povinností krajského soudu odůvodnit, proč stěžovatelem namítaná vada nepředstavuje vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. vadu, která umožňuje dispoziční zásadu prolomit.

[13] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že zamítnutí žaloby považuje za zcela oprávněné. Argumentaci stěžovatele rozhodnutím rozšířeného senátu považuje za nepřiléhavou. Nedostatečná specifikace místa protiprávního jednání může vyústit pouze v nezákonnost napadeného rozhodnutí. Závěr soudu, že námitka byla podána opožděně, byl zcela správný.

[15] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami,

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Soud se nejprve zabýval námitkami zpochybňujícími průběh dokazování před krajským soudem a následným vyhodnocením provedených důkazů.

[18] Při jednání před krajským soudem byl nejprve zrekapitulován podstatný obsah správního spisu. Soud následně provedl důkaz uplatněný stěžovatelem, označený jako odborný posudek Mgr. P. Š., č. ODP – 171/2014/PŠ – TR, ze dne 25. 4. 2014. Dále provedl důkaz výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 14. 3. 2016 k osobě Mgr. P. Š., obalem manuálu uživatele systému Micro Digi Cam a vyjádřením společnosti ATS – TELCOM Praha a.s. ze dne 23. 3. 2016. Dále rozhodl, že nebude pro nadbytečnost provádět dokazování návodem k obsluze rychloměru Micro Digi Cam, výslechem T. R. ani R. K.

[19] Z důkazů provedených před krajským soudem bylo zjištěno, že P. Š. není soudním znalcem, ale toliko živnostníkem. Jeho posudek soud proto považoval toliko za odborné vyjádření. Proti tomuto odbornému vyjádření stálo krajským soudem opatřené vyjádření ze dne 23. 3. 2016 společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s.. Té byly soudem poskytnuty stejné podklady, jaké měly k dispozici správní orgány i P. Š. Z obsahu soudem opatřeného vyjádření plyne jednoznačný závěr, že ke zpochybňovanému změření rychlosti automobilu došlo, neboť pomyslná plocha, na kterou dopadají laserové parsky (kružnice o průměru 50,7 cm, na kterou dopadají laserové paprsky ve vzdálenosti 169 m) automobil stěžovatele zasahuje i přesto, že záměrný kříž měřícího zařízení není umístěn celý přesně na vozidle. K tomuto jednoznačnému závěru přispěl i fakt, že na opatřeném snímku není zachyceno žádné jiné vozidlo, přičemž rychloměr sám o sobě žádnou rychlost nevygeneruje. Vozidlo bylo změřeno správně a vyhodnocená rychlost odpovídá skutečné rychlosti vozidla, zachyceného na fotodokumentaci.

[20] Na základě výše uvedeného je zcela zřejmé, že krajský soud provedl a vyhodnotil jak důkazy svědčící ve prospěch stěžovatele, tak důkazy svědčící v jeho neprospěch. Nelze mu vytýkat, že provedl důkazy, které žádný z účastníků nenavrhoval. Z dikce § 52 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Soudní řád správní v tomto ustanovení zakotvuje zásadu vyšetřovací; dává soudům ve správním soudnictví oprávnění provést nejen důkazy, které navrhují strany řízení, ale také důkazy, jejichž provedení žádný z účastníků řízení nenavrhl, vyvstala-li potřeba jejich provedení v řízení najevo.

[21] Konečná volba toho, jaké důkazy a zda vůbec budou v soudním řízení provedeny, závisí na posouzení soudu. K provedení nových dosud nenavrhovaných důkazů přistoupí zejména tehdy, vyplývá-li potřeba jejich provedení z obsahu spisu, ale i tehdy, bude-li to podle soudu pro posouzení věci nezbytné. Naopak není povinen provést důkazy, které by do věci nevnesly nic nového, jinými slovy, které považuje za nadbytečné (v projednávané věci návod k obsluze rychloměru Micro Digi Cam či výslech zasahujících policistů).

[22] K tvrzení zpochybňujícímu vyhodnocení důkazů soud uvádí, že dle § 77 odst. 2, věta druhá, s. ř. s., soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i

s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Lze dodat, že dokazování před soudem se zásadně omezuje na prověření toho, zda dosavadní skutkové závěry ze správního řízení obstojí.

[23] Z obsahu správního spisu zcela jasně vyplývá, že u vozidla Porsche 911 3,6 Turbo, RZ: X byla naměřena rychlost ve výši 159 km/h (při zvážení možné odchylky 154 km/h) mimo obec, a že jako řidič byl zjištěn stěžovatel. Součástí spisového materiálu byla i evidenční karta řidiče, kterým je opět stěžovatel. Záznam o přestupku vytištěný dne 15. 4. 2013 obsahuje nejen fotografie výše uvedeného vozidla, ale i záznam o naměřené rychlosti. V projednávané věci se kasační soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, tj. že stěžovateli se odborným vyjádřením P. Š. v kontextu ostatních důkazů, které jsou jednak ve správním spise, popř. byly provedeny v řízení před krajským soudem, nepovedlo zpochybnit dosavadní skutkové závěry učiněné správními orgány.

[24] Námitka zpochybňující postup krajského soudu, který se odmítl zabývat pozdě vznesenou námitkou napadající nedostatečnou specifikaci místa protiprávního jednání ve výroku správního rozhodnutí, není důvodná.

[25] Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil až při ústním jednání dne 25. 4. 2016, tedy téměř dva roky po podání žaloby.

[26] Stěžovatel se mýlí, má-li za to, že případné nedostatečné vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí, má za následek vadu správního rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. zrušujícímu důvodu, ke kterému soud přihlíží z úřední povinnosti.

[27] Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[n]*euvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. umožňuje zrušení rozhodnutí správního orgánu bez jednání v případě, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci, což je posuzovaný případ nedostatků identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu. Jde o nezákonnost, k níž přihlíží soud jen k námitce, jak již dříve vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 9 Afs 86/2007. Nelze opomíjet, že správní soudnictví stojí na zásadě dispoziční, pokud z ní zákon výslovně nestanoví výjimky. V případě nezákonnosti podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tomu však tak není*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

[28] Otázku nedostatečné specifikace místa přestupku soud zkoumá pouze k řádně uplatněné žalobní námitce. Pokud takovou vadu rozhodnutí k námitce shledá, může rozhodnutí zrušit i bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[29] Odkaz stěžovatele na rozhodnutí rozšířeného senátu týkající se § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je proto nepatřičný. Krajský soud zcela správně vyhodnotil, že námitka napadající

neurčitost výroku byla uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby. Při důsledném uplatňování zásady „soud zná právo“ krajský soud ani nebyl povinen odůvodňovat, proč se nejedná o námitku, ke které se přihlíží z úřední povinnosti. Důvody, pro které soud shledal tuto námitku za pozdě uplatněnou, odůvodnění obsahuje.

IV. Závěr

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[31] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu